

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513204037
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2513204037.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobcu: F. X., nar. XX. H. XXXX, bytom M. B. XXXX/X, O., zast. splnomocnencom: JAVOR-TOKÁR, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o 23.908,28 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 10C/66/2013-658 zo dňa 8. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 10C/66/2013-658 súd prvej inštancie konanie v časti úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 19.511,60 eur od 26.2.2013 až do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 4.396,68 eur od 26.2.2013 až do zaplatenia zastavil (výrok I.), v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 23.908,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 4.396,68 eur od 26.2.2013 do zaplatenia žalobu zamietol (výrok II.), žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (výrok III.). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, čl. 9 ods. 1 a ods. 5 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 6 Charty základných práv EÚ, čl. 7 ods. 5, čl. 17 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, § 1 písm. a), § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, ods. 3, § 6 ods. 1, ods. 4, § 7, § 8 ods. 5, ods. 6 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až ods. 3, § 18 ods. 1, § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti sa škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len ako „ZZŠ“), § 144, § 145, § 146 ods. 1, ods. 2, § 215 ods. 1, § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“).

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že hliadka OO PZ Leopoldov obmedzila osobnú osobu žalobcu dňa 15.7.2008 o 1.50 hod. bezprostredne potom, čo pri kontrole príslušníkmi PZ žalobca sedel v odcudzenom motorovom vozidle Škoda Octavia na sedadle vodiča, po výzve na preukázanie dokladov uviedol, že býva neďaleko a následne sa pokúsil o útek. Zadržaný bol o 6.00 hod. v ten istý deň povereným príslušníkom PZ. Proti osobe žalobcu bolo uznesením povereného príslušníka OR PZ v Trnave, oddelenia Piešťany, ČVS: ORP-2578/5-OSV-TT-2008 zo dňa 15.7.2008 vznesené obvinenie pre prečin krádeže, ktorého sa mal žalobca dopustiť v čase od 22.00 hod. dňa 14.7.2008 do 1.00 hod. dňa 15.7.2008 v Piešťanoch odcudzením osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, čím mal majiteľom vozidla spôsobiť škodu vo výške cca 300.000 Sk. Sťažnosť

žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany zamietol ako nedôvodnú a urobil tak uznesením zo dňa 16.7.2008. Sudkyňa Okresného súdu Piešťany pre prípravné konanie uznesením sp. zn. TP 22/08 zo dňa 17.7.2008 rozhodla o vzatí žalobcu do väzby s tým, že väzba sa započítava od 15.7.2008 od 1.50 hod., kedy bola obmedzená osobná sloboda žalobcu. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorú Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 4Tpo/29/2008-20 zo dňa 15.8.2008 zamietol. Za plne opodstatnené odvolací súd považoval aj trestné stíhanie žalobcu ako obvineného za predmetný skutok, pretože poverený príslušník PZ mal na to dostatok zákonných podkladov. Opodstatnenosť väzobného dôvodu odvolací súd videl predovšetkým v osobe žalobcu a jeho dovtedajšom spôsobe života, keďže už v minulosti bol trikrát právoplatne odsúdený za majetkovú trestnú činnosť, pričom je nielenže špeciálnym recidivistom na majetkovú trestnú činnosť, ale je aj špecialistom práve na krádeže osobných motorových vozidiel, keďže v jednom odsudzujúcom rozsudku bol právoplatne uznaný za vinného z krádeže jedného motorového vozidla a v ďalšom právoplatnom rozsudku bol odsúdený z krádeže troch motorových vozidiel. Preto bol daný zákonný dôvod pre preventívnu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Žalobca žiadosťou zo dňa 11.11.2008, doručenou Okresnému súdu Piešťany dňa 18.11.2008, požiadal o prepustenie z väzby, ktorú Okresný súd Piešťany uznesením sp. zn. OT/7/2008 zo dňa 12.12.2008 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol odvolací súd uznesením sp. zn. 6Tos/99/2008 zo dňa 18.12.2008, ktorým sťažnosť žalobcu zamietol. Žalobca bol prepustený z väzby na slobodu na príkaz na prepustenie z väzby, vydaný samosudkyňou Okresného súdu Piešťany dňa 12.1.2009 pod sp. zn. OT/7/2008. Osobná sloboda žalobcu bola obmedzená dňa 15.7.2008 o 1.50 hod. a zákonná lehota väzby mala uplynúť dňom 16.1.2009 o 14.40 hod., žalobca bol v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. OT/7/2008 vo väzbe od 15.7.2008 do 16.1.2009, t. j. 170 dní v roku 2008 a 16 dní v roku 2009, čo je spolu 186 dní. Počas výkonu väzby v predmetnej trestnej veci bol žalobca hospitalizovaný v nemocnici pre obvinených v Trenčíne iba raz a nie dvakrát, ako tvrdil žalobca, pričom hospitalizovaný bol pre poranenie hlavy, ktoré si mal spôsobiť pádom v sprche. Dokazovaním boli teda vyvrátené tvrdenia žalobcu o tom, že počas výkonu predmetnej väzby dvakrát utrpel otras mozgu, pre ktorý mal byť aj hospitalizovaný v nemocnici pre odsúdených. Vyvrátené bolo aj jeho tvrdenie, že jeden otras mozgu (keďže ho neutrpel) mu spôsobil iný väzeň. Súd v predmetnej trestnej veci rozhodol trestným rozkazom, proti ktorému podal žalobca včas odpor, čo malo za následok zrušenie trestného rozkazu. Súd prvej inštancie rozhodol dvakrát odsudzujúcimi rozsudkami, ktoré boli odvolacím súdom zrušené. Okresný súd Piešťany rozhodol v predmetnej trestnej veci dňa 29.11.2010 v poradí už tretím rozsudkom sp. zn. OT/7/2008, ktorým súd oslobodil žalobcu spod obžaloby Okresnej prokuratúry Piešťany sp. zn. 2Pv 1436/08, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/24/2011 zo dňa 23.8.2011, ktorým odvolanie prokurátora zamietol. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.8.2011 v spojení s uznesením odvolacieho súdu zo dňa 23.8.2011. Žalobca strávil 186 dní vo väzbe v trestnej veci, v ktorej bol napokon oslobodený spod obžaloby, mylne sa domnieval, že nezákonnými sú preto aj rozhodnutia, akými sú uznesenie o vznesení obvinenia proti jeho osobe a všetky naň nadväzujúce rozhodnutia, ako aj uznesenie o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj uznesenie odvolacieho súdu o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Preto sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorej ministerstvo nevyhovelo z dôvodu, že žiadosť považovalo za nedôvodnú, pretože nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Neuspokojenie žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody ministerstvom malo za následok vznik zákonného práva žalobcu podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v príslušnom znení domáhať sa uspokojenia jeho nároku podľa tohto zákona na súde, čo aj žalobca využil podaním žaloby, doručením ktorej začal tento súdny spor. Ako žalovanú žalobca správne označil Slovenskú republiku, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, tak ako to vyplýva z ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. v príslušnom znení. Nesprávny je právny názor žalobcu, ktorý považoval za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia proti jeho osobe a všetky naň nadväzujúce rozhodnutia, ako aj uznesenie o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj uznesenie odvolacieho súdu o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré boli vydané v trestnej veci, v ktorej bol napokon právoplatným rozsudkom oslobodený spod obžaloby, pričom „nezákonnosť“ týchto rozhodnutí odvodzoval „iba“ z oslobodenia spod obžaloby právoplatným

rozsudkom. Nesprávnosť takejto interpretácie žalobcom vyplýva už zo samotného zákona č. 514/2003 Z. z. v príslušnom znení, ktorý v ust. § 6 ods. 1 výslovne upravuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V danom prípade všetky žalobcom uvádzané uznesenia vydané v predmetnej trestnej veci sú právoplatné, dokonca boli označené za zákonné a vecne správne tak prokurátorom, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ako aj odvolacím súdom, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniam súdu prvej inštancie vydaným v predmetnej trestnej veci. Tieto rozhodnutia neboli neskôr zrušené ani v mimoriadnom opravnom konaní, ani žiadnym iným zákonným spôsobom. OČTK a súd v danom prípade neprekročili svoju právomoc, pretože všetky rozhodnutia vydané v predmetnej veci vydali v medziach svojej právomoci, ktorá neprináležala iným štátnym orgánom alebo orgánom verejnej moci. Súd v civilnom sporovom konaní navyše nie je oprávnený skúmať zákonnosť rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, o to viac vtedy, ak boli za správne a zákonné označené aj odvolacím súdom v tej istej veci.

3. Z takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobca sám zavinil také konanie, ktoré bolo dôvodom na vznesenie obvinenia, ako aj dôvodom pre podanie návrhu na jeho vzatie do väzby a na rozhodnutie o jeho vzatí do väzby. Žalobca ako obvinený „iba“ svojím správaním vyvolal obavu OČTK a súdu, že bude pokračovať v trestnom konaní, čím boli splnené všetky zákonné dôvody preventívnej väzby. Žalobca pri previerke hliadkou PZ SR v rozhodnom čase sa fyzicky nachádzal v ukradnutom vozidle na sedadle vodiča, vystúpil z neho, príslušníkovi PZ povedal, že býva vedľa, že si ide po doklady a následne sa pokúsil o útek, pričom toto správanie žalobcu malo za priamy následok obmedzenie jeho osobnej slobody. S prihliadnutím na jeho predchádzajúce právoplatné odsúdenia za majetkovú trestnú činnosť krádežami motorových vozidiel vznikla dôvodná obava, že bude v tejto trestnej činnosti pokračovať, a teda žalobca vlastným zaviným správaním vyvolal postup súdu a OČTK smerujúci k rozhodnutiu o vzatí do väzby. Zavinenie vzatia do väzby nie je možné stotožňovať so zaviním zo spáchania trestného činu. Aj keby žalobca „iba spanikáril,“ a pokúšal sa o útek „iba“ z dôvodu, aby sa preventívne vyhol problémom, ktoré by mal z dôvodu, že bol v danom čase v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nemal žiadny dôvod príslušníkovi PZ klamať, že neďaleko býva, a že im prinesie svoje doklady. Žalobca si v danom prípade zavinil väzbu sám nielen jeho správaním v čase, keď ho našli príslušníci OO PZ sedieť v odcudzenom vozidle, že ich oklamal, že býva neďaleko, že im prinesie doklady, to všetko iba preto, aby sa pokúsil o útek, čo sa mu nepodarilo, ale väzbu si zavinil aj tým, že bol špeciálnym recidivistom v páchaní krádeží osobných motorových vozidiel, že v minulosti sa dopustil trestnej činnosti v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, následkom čoho mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, z ktorého výkonu bol podmienenečne prepustený, pričom práve v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody ho našla hliadka OO PZ sedieť na sedadle vodiča v ukradnutom motorovom vozidle dňa 15.7.2008. Po preštudovaní celého trestného spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/7/2008, súčasťou ktorého je aj vyšetrovací spis z prípravného konania, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si predmetnú väzbu zavinil sám, a preto mu podľa § 8 ods. 6 písm. a) cit. zákona nevzniklo právo na náhradu škody (na porov. uzn. ÚS SR č. k. I. ÚS 444/2012-17 z 3.10.2012) a nevznikol mu teda ani žiadny z nárokov uplatnených žalobou, t. j. ani nárok na náhradu škody titulom náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ani nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku, ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Súd dodáva, že žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu škody spôsobenej zákonným rozhodnutím o väzbe vo veci, v ktorej bol napokon oslobodený spod obžaloby. Nevznikol mu dokonca ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na jeho osobnostných právach podľa všeobecných ustanovení o ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá škoda a nemajetková ujma mu mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou väzbou, pretože pre vznik zodpovednosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutný neoprávnený zásah do osobnostných práv poškodeného a zákonné rozhodnutie o väzbe takýmto neoprávneným zásahom nie je. Nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody musia byť súčasne splnené tri atribúty, a to 1/ aspoň jedno z rozhodnutí alebo potup orgánu verejnej moci, ktoré možno subsumovať pod § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (rozhodnutie nemusí byť nevyhnutne nezákonné, pokiaľ ho možno subsumovať pod § 3 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona), ďalej 2/ vznik škody a 3/ priama príčinná súvislosť (nexus) medzi prvými dvoma atribútmi. Nakoľko nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu, príp. zákonného rozhodnutia o väzbe, ktoré by si nezavinil žalobca sám svojím správaním, dokazovanie za účelom zisťovania, či došlo ku skutočnej škode na majetku žalobcu, k ušlému zisku, k poškodeniu zdravia alebo k vzniku

nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s predmetným vznesením obvinenia, so vzatím do väzby by bolo nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Preto sa súd prvej inštancie nezaoberal ani otázkou platnosti pracovnej zmluvy z 1.7.2008 ani kompletným zdravotným stavom žalobcu v jeho podrobnostiach podľa predloženej rozsiahlej zdravotnej dokumentácie, a ani spôsobom a správnosťou výpočtu žalovanej sumy v jej jednotlivých položkách. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd žalobu v rozsahu, v ktorom nebola žaloba vzatá späť, ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol (výrok II.). V danom prípade žalobca si musel byť veľmi dobre vedomý následkov svojho správania tesne predchádzajúceho predmetnému obmedzeniu jeho osobnej slobody a vzatiu do väzby, ako aj jeho spôsobom života, t. j. že svojím správaním tesne pred obmedzením jeho osobnej slobody vzbudzoval dôvodnú obavu u OČTK a súdu, že bude v trestnej činnosti pokračovať, pričom nebolo možné neprihliadnuť na jeho predchádzajúce trojnásobné odsúdenie za majetkovú trestnú činnosť za krádeže osobných motorových vozidiel, a teda, že uznesenie o vznesení obvinenia a vzatie do väzby si zavinil žalobca sám. Žalobca si musel byť vedomý aj skutočnosti, že ani uznesenie o vznesení obvinenia, ani rozhodnutie o vzatí do väzby neboli zrušené ani v riadnom, ani v mimoriadnom opravnom konaní, ani iným zákonným spôsobom, a že nie každé oslobodenie spod obžaloby má za následok automaticky vznik nároku oslobodeného spod obžaloby na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s jeho väzbou vo veci, v ktorej bol oslobodený spod obžaloby. Žalobca si musel byť taktiež vedomý, že uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby, pokiaľ neboli zmenené alebo zrušené zákonným spôsobom a sú stále právoplatnými rozhodnutiami, sú naďalej aj zákonnými rozhodnutiami, a to napriek neskoršiemu oslobodzujúcemu rozsudku. Žalobca si mal byť vedomý aj zákonnej úpravy, podľa ktorej ak si väzbu osoba neskôr oslobodená spod obžaloby zavinila sama, nemá nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v príslušnom znení. Pokiaľ si aj žalobca nebol vedomý tejto zákonnej úpravy, k tomuto súd poukazuje na všeobecnú zásadu, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje, zakotvenú v ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov a od 1.1.2016 v ust. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov.

4. Žalobca na pojednávaní dňa 21.10.2016, ako aj elektronickým podaním zo dňa 7.11.2016 bez autorizácie podľa osobitného predpisu, doplneným doručením písomného originálu podaného na pošte dňa 8.11.2016 oznámil súdu, že berie žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 19.511,60 eur od 26.2.2013 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 4.396,68 eur od 26.2.2013 do zaplatenia späť. Dôvod späťvzatia neuviedol. Žalovaná nevyjadrila nesúhlas s týmto čiastočným späťvzatím žaloby. V dôsledku toho potom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v späťvzatej časti zastavil (výrok I.).

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., keď podľa výsledku konania bola žalovaná v spore v celom rozsahu úspešná, preto jej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej súd prvej inštancie uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca s návrhom na zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. V súvislosti s touto námietkou žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 513/2003 Z. z. účinného od 1.7.2004. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, resp. k zastaveniu trestného stíhania, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie nemalo byť voči nemu začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje rovnako ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Ak sa trestné stíhanie skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, je preto bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie potrebné považovať vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca, napriek tomu, že v čase jeho vydania boli splnené všetky zákonom určené podmienky, keďže výsledky dokazovania odôvodňovali záver, že obvinený skutok, ktorý mu bol kladený za vinu

spáchal. Ďalej žalobca namietal nesplnenie podmienok v zmysle § 8 ods. 5 a ods. 6 ZZŠ, v súvislosti s čím poukazuje na to, že všeobecný súd je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom v danej trestnej veci, a to aj čo do dôvodu, pre ktorý bol žalobca spod žaloby oslobodený. Súd v trestnom konaní nevzhladol dostatok dôkazov na záver o tom, že žalobca sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, nemožno potom dospieť k záveru, že si privodil väzbu sám. Samotná existencia väzobného dôvodu v danom čase nemôže byť postačujúca pre záver o tom, že žalobca si väzbu spôsobil sám, ak sa nepotvrdilo pôvodné podozrenie OČTK o tom, že spáchal skutok mu kladený za vinu. Súd tiež nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodovaní z dôkazov, ktoré získal nezákonným spôsobom. Na strane 10 rozsudku súd cituje telefonický rozhovor súdu s príslušným zamestnancom ZVJS, nie je pritom zjavné na koho pokyn, alebo či išlo o lustráciu z vlastnej iniciatívy. Žalobca pri takomto úkone nebol prítomný, nemal možnosť tejto osobe klásť otázky, overiť si jej totožnosť, prípadnú povinnosť mlčanlivosti, jej zbavenie, zdroje ním uvádzaných informácií. Rovnako nie je zjavné na základe akého podnetu si súd zaobstaral informácie a zisťoval príslušné sumy týkajúce sa uplatnenie nároku na náhradu škody. Obstarávanie dôkazu vytlačení z internetu nie je zákonný spôsob zisťovania rozhodujúcich skutočností. Žalobca nemôže vedieť a predpokladať, aké rôzne skutočnosti si súd „vygúgli“ na internete a pojme ich do svojho rozsudku s tým, že na internete je možné nájsť množstvo informácií, ktorých vierohodnosť je otázna.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že zavinenie vzatia do väzby nie je možné stotožňovať so zavinením zo spáchania trestného činu. Pri posudzovaní existencie zavinenia sa totiž nejedná o vyriešenie otázky, či konanie žalobcu vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, a či konanie naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, ale podstatné je to, či jeho správanie vyvolalo obavu z naplneniu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca bol opätovne trestne stíhaný a odsúdený aj po právoplatnosti oslobodenia spod obžaloby v trestnom konaní, z ktorého si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Teda obava, že žalobca bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti sa ukázala ako dôvodná. Overenie informácie ohľadom pobytu žalobcu vo väzbe, resp. vo výkone trestu, ktoré žiadna zo strán nepovažovala v konaní za sporné, a ktoré vyplynuli z riadneho dokazovania. Pokiaľ ide o súdom zistenú výšku jednotlivých uplatnených nárok na náhradu škody v obdobných prípadoch, tu súd vychádzal práve z dôkazov, rozhodnutí predložených žalobcom.

8. Ďalšie vyjadrenie neboli podané.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

10. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Piešťany pod spisovou značkou 10C/66/2013 je žaloba, ktorou sa žalobca domáha zaplata sumy 23.908,28 eur spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.908,28 eur od 26.2.2013 do zaplata, a to titulom náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to uznesením povereného príslušníka OR PZ v Trnave o vznesení obvinenia ČVS:ORP-2578/05-OSV-TT-2008 zo dňa 15.7.2008 a uznesením Okresného súdu Piešťany o vzatí žalobcu do väzby sp. zn. Tp/22/08 zo dňa 17.7.2008 v spojení s uznesením tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn. 4Tpo/29/2008 zo dňa 15.8.2009. Žalobca svoj nárok

odvodzoval od inštitútu tzv. zodpovednosti štátu pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu v späťvzatej časti zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.), keď dôvodil, že žalobca si trestné stíhanie ako aj väzbu (resp. vzatie do väzby) zaviniť sám, v dôsledku čoho potom nemá nárok na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) ZZŠ. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je preskúmanie či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď konštatoval, že nárok žalobcu nie je dôvodný.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

12. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobkyne s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

13. Úvodom odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakovane vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. Práve preto odvolací súd považuje vzhľadom na rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za nadbytočné opakované odôvodnenie v rozsahu celého dokazovania, preto sa zameria len na výslovné odvolacie námietky.

14. Vo vzťahu k prvej odvolacej námietke žalobcu, nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

15. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, avšak judikatúra všeobecných súdov SR neopomínajúc ani rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhanie, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že pri posudzovaní vzniku nároku na náhradu škody treba prihliadať nielen na pozitívne predpoklady pre vznik nároku, ale aj na predpoklady negatívne, t. j. také, ktoré vylučujú vznik nároku vyplývajúceho z § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. V danom prípade odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje a síce že bol splnený pozitívny predpoklad pre vznik nároku. Žalobca, proti ktorému bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia a neskôr uznesenie o vzatí do väzby bol v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Piešťany č. 2 Pv 1436/08 zo dňa 16.7.2008, a to rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 0T/7/2008 zo dňa 29.11.2010. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 3 Cdo 194/2010). Vzhľadom na uvedené je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 vyššie uvedeného zákona č. 514/2003 Z. z. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihliadnuť, že

štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv.

17. Na druhej strane, tak ako bolo uvedené v odseku vyššie, pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné vychádzať aj z tzv. negatívnych predpokladov vylučujúcich vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, v zmysle § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody nevznikne: a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzby zavinila sama, b) pri zahľadení odsúdenia alebo odpustení alebo zmiernení trestu udelením individuálnej milosti alebo amnestie prezidentom republiky, c) ak súhlas daný poškodeným alebo príslušným štátnym orgánom, ktorý bol potrebný na začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v ňom, bol vzatý späť, hoci sa tento súhlas podľa osobitného predpisu vyžaduje, d) ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že je trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo ktorý ho podľa očakávania postihne, alebo že o skutku obvineného bolo už rozhodnuté iným orgánom disciplinárne, kárne alebo cudzozemským súdom alebo cudzozemským úradom a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce, e) ak došlo k podmiennečnému zastaveniu trestného stíhania podľa osobitného predpisu, f) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trest, h) ak ide o väzbu nariadenú v konaní o vydaní do cudziny, to neplatí, ak škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov Slovenskej republiky, alebo i) ak škoda bola spôsobená rozhodnutím cudzieho orgánu uznaného alebo prevzatého na výkon na územie Slovenskej republiky.

18. Vzhľadom na znenie § 8 ods. 6 zákona nie všetky prípady zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby majú za následok zodpovednosť štátu za škodu. Ak sú inak splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste, ochranného opatrenia a o väzbe, neprislúcha právo na náhradu škody v prípadoch uvedených v § 8 ods. 6 zákona. Ide o taxatívny výpočet prípadov, ktoré nemožno rozširovať výkladom. Zákonodarca vylučuje náhradu škody osobe, ktorá si trestné stíhanie, resp. uloženie trestu alebo ochranného opatrenia zavinila svojím konaním. Ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) predstavuje v podstate analógiu k ust. § 441 Občianskeho zákonníka, s tým, že zavinenie poškodeného je tu viazané na špecifikované okolnosti. Ďalšie prípady, ktoré uvádza zákon v odseku 6, treba vykladať v nadväznosti na ustanovenia zákonov, na ktoré sa toto ustanovenie odvoláva. Z uvedeného je zrejmé, že aj na prípad osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorou je aj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie sa podporne aplikujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov je potrebné podporne aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, najmä spoločné ustanovenia o náhrade škody uvedené v treťom oddieli Občianskeho zákonníka. Z úradnej moci je potrebné zaoberať sa aj spoluúčasťou poškodeného žalobcu na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

19. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 Občianskeho zákonníka), ale aj v prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (porovnaj judikáty R 80/1970 a R 28/1973).

20. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená práve všeobecným súdom, ktorý o nároku rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní je potrebné vždy vychádzať z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania. V danom prípade sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca si väzbu zavinil sám, o čom svedčia okolnosti, za ktorých bola obmedzená osobná sloboda žalobcu dňa 15.7.2008 v skorých ranných hodinách (1:50 hod). Žalobca bol v tom čase zadržaný hliadkou OO PZ Leopoldov, keď sedel na sedadle vodiča vozidla, ktoré bolo bezprostrednej pár hodín predtým odcudzené. Pri kontrole hliadkou OO PZ sa žalobca pokúsil o útek, pričom práve táto skutočnosť predstavovala dôvodné podozrenie z úteku žalobcu a pokračovania v trestnej činnosti, v dôsledku čoho bol potom žalobca dňa

11.7.2008 vzatý do väzby. Navyše, počas kontroly žalobca príslušníkov PZ úmyselne zavádzal o tom, že neďaleko býva a pôjde si len pre doklady, čím len znásobil obavu z úteku a páchania trestnej činnosti. K uvedenému sa tiež pridala tá skutočnosť, že žalobca je tzv. špeciálnym recidivistom vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti. Z histórie jeho predchádzajúcej trestnej činnosti je zrejmé, že žalobca ešte pred tým, ako bol vzatý do väzby v tejto veci bol opakovane (trikrát) súdne trestaný za majetkovú a násilnú trestnú činnosť, v čase kontroly bol v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia. Pokiaľ aj bolo žalobcovi zahladené odsúdenie, zahladzuje sa len skutočnosť, že došlo k odsúdeniu, nie to, že sa páchatel dopustil trestnej činnosti. Nakoľko ide o osobu, ktorá sa aj pred obvinením pokiaľ ide o túto vec dopúšťala obdobnej majetkovej trestnej činnosti, táto skutočnosť len znásobovala dôvody väzby a následné vznesenie obvinenia. Z obsahu spisu je navyše zrejmé, že aj po prepustení z väzby dňa 16.1.2008 sa žalobca v relatívne krátkom čase opätovne dopustil protiprávneho konania, keď bol vo trestnej veci vedenej Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 6T/1/2008 odsúdený pre trestný čin lúpeže, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody s nástupom výkonu trestu dňa 13.9.2012. Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi právo na náhradu škody nevzniklo z dôvodu naplnenia negatívneho predpokladu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.

21. Vzhľadom na vyššie uvedený záver o nespĺnení podmienok v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. potom nebolo účelné zaoberať sa dôvodnosťou uplatnených nárokov.

22. Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu námietku, ktorou žalobca poukazuje na proces dokazovania, kedy si súd podľa jeho slov súd „vygúglil“ a osvojil „vygúglené“ informácie z internetu odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu spisu je zrejmé, že sú vychádzal v podstate rovnakých rozhodnutí, ktoré predložil aj samotný žalobca cestou svojho zástupcu ako listinný dôkaz počas konania pred súdom prvej inštancie, ktorým poukazoval na jednotlivé výšky priznaných nárokov na náhradu škody v iných konaniach. Odvolací súd nevidí žiadne pochybenie v tom, kedy si sám súd zvolil možnosť zaoberať si a vychádzať z iných súdnych rozhodnutí, a teda takýto postup nevykazuje znaky nezákonnosti. Rovnaký záver možno konštatovať aj pokiaľ ide o lustráciu súdu prvej inštancie, keď si telefonickým dopytom na ZVJS - pracovisko archívu zisťoval obdobie, počas ktorého bol žalobca vo väzbe, o to viac, že sám žalobca tento časový úsek v žalobe nesprávne označil. V tomto smere odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu o tom, že súd túto lustráciu nevykonával v prítomnosti žalobcu a nedal žalobcovi možnosť klásť otázky osobe, ktorá súdu poskytla informácie dodáva, že takéhoto procesného postupu sa strana konania môže dovolávať len v trestnom konaní, ale dokazovanie v civilnom procese s dokazovaním v trestnom konaní nemožno stotožňovať. Túto námietku považuje odvolací súd za účelovú, a to práve s ohľadom na to, že súd prvej inštancie si pre potreby riadneho dokazovania vykonal rovnakú lustráciu aj v Sociálnej poisťovni (za účelom zistenia predchádzajúcich zamestnaní žalobcu), avšak túto lustráciu, resp. tento postup súdu už žalobca nijako nenamietal.

23. S poukazom na uvedené odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a keďže nezistil ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 1 C.s.p.), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), preto jej odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).